

Sírrablók

„Nem halott, mi örökké áll,
S más időkkal vész a halál”
H. P. Lovecraft

- Mázlink van! Megtaláltuk, amit kerestünk. Hajóroncs, távolsága kilencvennyolc klikk. Feltehetően *talocan* eredetű, cirkáló méret. Érintetlennek tűnik. - A fiatal női hang jól érzékelhető izgatottságot sugárzott magából, ahogyan leírta a helyzetet. Ez az izgatottság pedig nem volt alaptalan. Napok óta vártak már a lehetőségre, hogy egy újabb különös csodabogárra bukkanjanak az Alvók roncsai között.

- Szép munka! Kerülj közelebb és adj nekünk egy használható beugrópontot! Flotta készülj! Az összes rendszert újra ellenőrizni! Harci drónok legyenek újratöltve, sérült modulok javítva! Őrszem, mi van a szomszédunkban?

A felderítés utolsó fázisba lépésével lassan kezdetét veszi majd egy újabb hadművelet. Az ismeretlen űr rendszerei pedig veszélyes és kiszámíthatatlan helynek bizonyulhatnak - azonban az itt tevékenykedő "sírrablók" a legjobban kereső gazemberei között voltak számon tartva az egész ismert univerzumnak.

Anoikis. Ezen a néven emlegették csak a birodalmak hatóságai azokat a rendszereket, amelyeket az ismert és meghódított űrrel ellentétben nem kötöttek össze csillagkapuk. Helyettük szeszélyes, és folyamatosan változó féregjáratokon keresztül voltak megközelíthetőek. Az itt folyó munkára a többség szeretett archeológiként tekinteni, valójában azonban sírrablás volt, méghozzá az erőszakos fajtából. A korábban itt létező ismeretlen civilizáció fénye még nem hunyt ki teljesen, de a dögevők már jó ideje jelen voltak, hogy lecsipegessék az értékes, eleven húst a csontokról. Minél elevebb, annál jobb. Ez a hús pedig a technika volt maga, és nem ingyen hullott a fosztogatók ölébe. Erőszakkal kellett kicsavarni az értéket a félholt kézből, és az Alvók automata védelmi rendszereiről még Új Éden legeldugottabb porfészkeiben is ismertek és suttogtak rémálomba illő, hihetetlen történeteket.

- Tiszta! Nincsenek új jelek, mozgásnak semmi jele.
- Nagyszerű! Ha bármi változik azonnal jelentést kérek!

A Khanid tervek alapján gyártott *Anathema* osztályú, fedett műveletekre kialakított fregatt könnyed eleganciával suhant el a hatalmas málladozó építmény alatt. Fejlett álcázó rendszere lehetővé tette, hogy teljes láthatatlanságban, és észlelhetetlenségben megközelítsen bármit, akár kétezer méterre is. Habár emberi léptékkal ez is jókora távolságnak számít, a modern hadviselés számára ez már extrém-közelharc. A fejlett optikai rendszerek számára pedig mégannyira semmiség.

Habár már számtalanszor látott ilyesmit az elmúlt hetek során, a nő mégsem tudott betelni a látvánnyal. Mindig is volt valami magasztos, mégis szomorú a látványban. Monumentális építmények, már csak málladozó sírboltok, amelyekben élők és holtak alusszák soha véget nem érő álmukat. Több tízezer éve működő technika szolgálta ki az emberi fajnak azt az ágát, amely valami megmagyarázhatatlan módon gyökeret vert itt. De nem csupán gyökeret vert! Egykor fejlett és virágzó birodalmat is alakított ki, és tartott fenn, hogy aztán máig ismeretlen okokból a saját élőholt végzetébe meneküljön. Talán egy betegség, talán dekadencia, talán túlfejlett információs technika vezethetett oda, hogy az

emberi fajnak ez az ismeretlen ága megépítse ezeket az állomásokat, és milliókat "temessen el" élve. Az űrállomások ugyanis hatalmas adóvevők, szervertermek, és sztáziskamrák szövevényeiként épülnek fel. Az ide visszavonuló emberek, pedig maguk az Alvók. Testüket létfenntartó tartályokba zárva, tudatukat különleges agyi implantátumok segítségével digitalizálva a maguk virtuális világába húzódtak vissza. Csupán fejlett, automata védelmi rendszereket hagytak hátra az álmukat őrizni. Ahogy teltek az évezredek az épületek állapota folyamatosan romlott, és nem volt senki, aki felületi javításoknál többet képes lett volna elvégezni.

Az egyes részek működésképtelenné válásával és pusztulásával sorra álltak le a létfenntartó rendszerek, a lakók pedig számolatlan váltak az enyészetté. De úgy tűnik, hogy még ez sem volt elegendő az Alvók eszmélésére.

Habár a védelmüket sikerült legyőzni, a rendszereiket sikerült feltörni, a hatalmas Nekropoliszokból használható testeket nyertek ki a felderítők, a technológiájuk és kommunikációjuk java része továbbra is misztikus és ismeretlen maradt. Úgy sejtjük a gondolataik, a személyiségük, a tudatuk folyamatosan körülvesz minket a számunkra érzékelhető statikus zaj formájában, amelyet az épületeik többsége generál... Mégis a kapcsolatfelvétel annyi kutatással, és fosztogatással töltött év után sem valósult meg.

Mindezek ellenére az Alvóktól zsákmányolt technika számos tudományos áttöréshez vezetett: újfajta nyersanyagok, harmadik-generációs űrhajók, új agyi implantátumok és az általuk létrehozott klónkatonák... Segítségükkel már nincs szükség hatalmas, embert magukba foglaló *kapszulákra* pusztán azért, hogy a halál pillanat előtt beszkennelek az emberi agyat annak minden érzésével és gondolatával... Beolvassák, elmentsék és továbbítsák azokat, hogy aztán létrehozzanak egy ugyanolyan valahol egy messzi laboratóriumban és a szerencsétlenül járt pilóta pontos mása sikoltva ébredjen, még a testét rejtő fémburkon áthatoló lövedék emlékével. Immár egy lelőtt gyalogos katona pontos másolata is ébredhet harcra készen felöltöztetve, egy kidolgozatlan és eldobható klóntestben, hogy az elődje minden emlékével és tudásával folytassa a harcot. A halhatatlanság okozta örület, pedig messze eltörpül a lassan minden harci helyzetet kiismerő katona előnyével szemben.

Az Alvók technikája túl sok területen idézett elő forradalmi változást az emberek életében. Olyan változást, amelyről már nem lehet lemondani, mert mindez már szerves részévé vált a gazdagok és hatalmasok életének. Ez pedig egy dolgot jelent: Pénzt. Pénzt azoknak, akik hajlandók az életüket kockáztatni azért, hogy tovább fosztogassák a néma romokat.

Ahogy a fregatt elhaladt egy hatalmas antenna alatt, a nő tudata háttérébe szorított sistergés hirtelen fölerősödött és minden mást elnyomott. Csupán egyetlen gondolatával kikapcsolta a kommunikációs rendszereket és elégedetten merült el a rátelepedő néma csendben. Furcsa volt. Habár eleinte még megfájdult a feje ettől az Alvókat körülvevő statikus zajtól, mostanra mégis megtanult vele együtt élni és közben dolgozni. Mégis annyira idegesítő volt ez a mostani zaj és olyan jól esett a teljes csend, hogy ezúttal majdnem a végzetéhez vezetett.

Nem tudja meddig lankadt a figyelme, de mikor feleszmélt nyílt terepen találta magát. A hajó fölött pedig, mely az állomás hasát már rég elhagyta, egy fekete árnyék suhant el hirtelen. Alig ötven méter hiányzott, hogy az álcázás megszűnjön. Az *Anathema*-nál nagyobb és meglepően furge fregatt-örsem, pedig kétség kívül egy pillanat alatt darabokra

lőtte volna. Szíve majd kiugrott a helyéről, érezte az ereiben szétáradó adrenalint. Most ébredt csak rá, hogy még a kommunikációs rendszereit sem kapcsolta vissza...

- ... nem tudom, miért nem válaszol. De ha akarsz, válthatok és én is meg tudom csinálni.

- I-itt vagyok, volt egy kis gond a rendszereimmel, de máris a célhoz érek! – rebegette az előbbi felelőtlen manővere után még szégyenlősen a nő.

- Az jó lesz, mert mozgás van a szomszédunkban. Egyelőre veszélytelen, de jobb lesz sietnünk. Mennyire vagy a célponttól? – az ügyeletes flottaparancsnok hangjában türelmetlenség, és feszültség keveredett. Ha sokáig húzzák itt az időt, akkor a mai reményeiket a szemébe dobhatják, és akár valaki más viheti el a zsákmányt. Igazából most a távolságot ismét lemérve ébredt csak rá, hogy az előbb hosszú percekre vesztette el a kontrollt.

- Csupán tizennyolc klikk.

- Nagyszerű! Sid, kérjük a jelet! Flotta, ugrás a jelre! Érkezőkor drónokat ki, és adjunk nekik! Közel lesznek.

A Nekropolisz halott csendje egy pillanat alatt megtört, ahogyan az *Armageddon* osztályú drónhordozó-csatahajók a térhajlítást befejezve megérkeztek a valós űrbe. Az őrszemek kérdés és hezitálás nélkül lendültek akcióba. Fényes lézersugarak és rakéták süvítettek keresztül az űrön, hogy látványos fényhatásokkal kísérve csapódjanak bele a vastag, adaptív páncélzatba. A gyilkos nyitányra a csatahajók hangárjaiból kilökött *Garde II* típusú drónok feleltek plazmaágyúikkal. Ahogy a fosztogatók rendszerei sorra aktiválódtak masszív hadihajók között pulzáló energialánc jött létre. Az Alvók gyors és biztos kudarcra voltak ítélve, ahogy a csatahajók távolról energiát, és a páncélzatot javító nanorobotokkal támogatták egymást. Évezredekkel ezelőtt kódolt mesterséges intelligenciájuk összekapcsolódva mindent megpróbált. A gyors és fókuszált célpontváltástól kezdve az elektronikai hadviselés különféle formáival próbálkozott. De a vesztes helyzet felismerésére, és a visszavonulásra nem volt programozva. Néma konokossággal őrizték a rájuk bízott élőholtakat. Hiába hívták be összes közeli őrszemüket, hogy újabb erővel próbálják elnyomni a támadókat, a veszteségeik listája egyre csak gyarapodott. Végül az utoljára hagyott, legkevésbé veszélyes őrszemek is apró darabokra robbantak.

Sidonie az álcázást feloldva siklott közelebb a *talocan* cirkáló évezredes roncsaihoz. Az egész csatát hajójának álcázott kényelméből nézte végig, csupán arra a pillanatra várva, hogy tiszta legyen a levegő. Most tudatának csápjaival nyúlt ki a hajó szunnyadó rendszerei felé, hogy saját maga készítette számítógépes programját bejuttatva megszerezze, amiért jöttek.

Csupán percekre volt szüksége, hogy feltörje a rendszert.

Miközben csapata, az *Első Regiment* nevű zsoldos-cég buzgón vontatta befelé a szerteszt lebegő roncsokat, addig valaki más az árnyékból figyelt. A Caldari gyártmányú, *Buzzard* osztályú fregatt száz klikkről álcázva figyelte a művelet végét. Percekkel ezelőtt észrevétlenül érkezett a naprendszerbe egy főregjáromon át, és nem volt nehéz bemérnie a tomboló űrcsata helyzetét.

Egy parancs kellett csupán, hogy a tér szakadása miatt szomszédossá vált, mégis végtelenül távoli naprendszerben egy flotta begyűjtsa hajtóműveit a főregjárom irányába. Ma végre prédára akadtak...